

Следъ освобождаването на България, единъ младъ българинъ отишълъ да се учи въ Америка. Като свършилъ наукитѣ си, той се върналъ въ родния си градъ, отдето отишълъ въ София и се явилъ при тогавашния князь, Александъръ Батембергъ, да иска нѣкаква работа. Като образованъ човѣкъ, свършилъ въ Америка, князътъ намислилъ да го направи министъръ, но преди да каже думата си, той го запиталъ, каква работа иска. — Искамъ да ме назначите за директоръ въ една отъ софийскитѣ гимназии. — Щомъ искате да бждете директоръ на гимназия, идете при министра на просвѣтата, той се занимава съ такива назначения.

Така постъпватъ повечето отъ съвременнитѣ хора. Тѣ отиватъ при Бога, на най-високото мѣсто. Богъ иска да имъ даде високъ постъ, да ги направи министри, а тѣ искатъ директорско мѣсто. Щомъ искатъ да ставатъ директори, нѣма защо да ходятъ при Бога. Достатъчно е да отидатъ при нѣкой министъръ, за да имъ даде нѣкаква служба — директоръ, началникъ на отдѣление и т. н. Това е неразбиране на живота. Като не познаватъ законитѣ, мнозина искатъ или по-малко отъ това, което имъ се пада, или повече. И въ единия, и въ другия случай тѣ изпадатъ въ заблуждения.

Чувате нѣкой да казва за себе си, че не е като другитѣ хора, че не живѣе като хората отъ свѣта. Чудно нѣщо! Той самъ не е излѣзълъ още отъ свѣта, а мисли, че се различава